

[Traberg Smidt]

ved at tage imod de uddannelses tilbud, der kommer.

Dér har jeg særlig lagt mærke til iværksætterydelsen. Jeg ved ikke, om det er almindelig kendt, hvor godt iværksætterydelsen allerede nu har virket, og i dag er det jo næsten håbløst at vente på at få en iværksætterydelse. Man skal have været arbejdsløs i årevis, og man skal have været igennem det første jobtilbud.

Ifølge redegørelsen er der lagt op til, at man kan få iværksætterydelse allerede efter et halvt års ledighed. Men selv om det i dag nærmest er et forhindreingsløb at få den iværksætterydelse, er der alligevel skabt over 1.000 nye firmaer. Til glæde for fru Lilli Gyldenkilde kan jeg oplyse, at over halvdelen af de firmaer er stiftet af kvinder, og jeg ville være meget imod, at man skulle tvinge dem, der på den måde starter virksomhed, til at gå på et kommunalt kursus, hvor de garanteret bliver undervist i, hvorfor man ikke skal drive virksomhed, for det kan ikke være anderledes, end at det er lønmodtagere, der underviser på de kurser.

Nej, lad folk prøve selv; det er den måde, man normalt starter på, og det gør, at der sker en normal udvælgelse. Hvis vi først skal til at lære folk at drive virksomhed, er jeg ikke sikker på, at det er de rigtige, der begynder på det. Dér er iværksætterydelsen paradoksalt nok et fremskridt, som også er en besparelse. Det er jo en slags kontrakt, som man indgår med samfundet, nemlig om, at man accepterer at gå ned på halv dagpengesats, hvis man til gengæld får chancen for at bestille noget, og dette med at bestille noget, mens man er arbejdsløs, er jo noget, man normalt kan blive straffet for, men altså ikke under iværksætterydelsen.

En anden ting, som jeg har glædet mig over i redegørelsen, er det forøgede ansvar og forpligtelsen for de lokale myndigheder, altså arbejdsmarkedsnævne, til at gøre noget, og der ligger jo ifølge redegørelsen et vist ansvar på arbejdsmarkedsnævne, f.eks. i vurderingen af, hvad der er særlige risikogrupper. Der står, at hvis man er særlig udsat for arbejdsløshed, kan der sættes ind på et tidligere tidspunkt. Jeg synes, det er sundt, at den slags afgørelser lægges væk fra de centrale myndigheder i København og lægges ud, i første omgang til amterne, og man skal muligvis endnu længere ud.

Jeg vil også knytte en enkelt bemærkning til rådighedsforpligtelsen. Der står et helt afsnit

om rådighedsforpligtelsen i redegørelsen, og dér nævnes det under ét, at man i højere grad må acceptere at skifte fag og i højere grad må acceptere at skifte bopæl. Det er det faglige og det geografiske, der på den måde slås sammen, og dér vil jeg gerne medgive – og det blev strejket i hr. Kaj Poulsens indlæg også – at det er meget indgribende at sige til en familie, at nu skal den ene part i den familie flytte, og det er jo næsten aldrig sådan, at begge er ledige i samme fag samtidig og kan få anvist andet arbejde i en anden by, så dér er jeg enig i, at der skal ret meget til, før man siger til en familie: Nu skal I bryde op og sende farmand til Skagen.

Til gengæld er jeg ikke enig i, at der skal gå meget lang tid, før man tager fat på et fag, som er ved at uddø, eller et fag, som har en stor strukturarbejdsløshed. Nu henviser fru Lilli Gyldenkilde til det foretræde, vi havde i Arbejdsmarkedsudvalget forud for dette møde, og hvor vi netop så nogle murere, som efter al sandsynlighed aldrig kommer i gang i murerfaget igen, fordi der simpelt hen er for mange murere. Hvor længe skal samfundet så acceptere, at de år efter år får ydelser uden at gå over i et andet fag? Her synes jeg at man på en eller anden måde skal sondre mellem geografien og faget. Jeg synes, at samfundets tålmodighed med omskolingsbestrebelse over i andre fag skal være meget mere kortluntet end den situation, hvor vi siger til en familie, at nu skal den flytte. Jeg mener, at der bør skelnes mellem de to situationer.

Til sidst vil jeg gentage arbejdsministerens ord om, at hvis der skal komme en lovgivning ud af dette, som skal virke, kræver det, at vi ikke smider for meget grus i maskineriet, og at der er et væsentligt flertal bag denne lovgivning. Regeringen kan muligvis få sig et flertal et eller andet sted om dette, men hvis Socialdemokratiet og SF ikke går ind i et positivt samarbejde om det, tvivler jeg på, at det kan komme til at virke, så jeg håber meget, at sommerens forhandlinger møder en mere positiv forståelse hos hr. Kaj Poulsen og fru Lilli Gyldenkilde.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Til hr. Traberg Smidt vil jeg gerne sige, at det nok skyldes, at han har været her i så temmelig kort tid, når han kan mene, at den tale, jeg holdt, var så voldsom, for det var den faktisk ik-